

JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
Sediul Centru

mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, 162

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
SEDIUL CENTRU
iesire Nr. 07-6-2540
"08" 11 2018

Curtea Constituțională a Republicii Moldova

mun. Chișinău, str. Alexandru Lăpușneanu 28

Prin prezenta, Vă informăm că, la data de 02 martie 2018 în procedura Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) a parvenit cererea de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ înaintată de către Prisacari Igor în contradictoriu cu Serviciul Vamal al Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova. Conform programului PIGD, cererea a fost repartizată spre examinare judecătorului Judecătoriei Centru (sediul Centru), Talpalaru Zinaida.

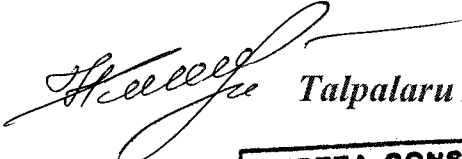
În cadrul ședinței de judecată, avocatul Gheorghe Malic în interesele reclamantului Igor Prisăcari, a înaintat cerere cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, în scopul verificării constituționalității prevederilor art.200 alin.(3) Cod de Procedură Penală și art.76 lit.g) din Codul Muncii.

Prin încheierea din 26 octombrie 2018, a fost admisă parțial cererea înaintată de avocatul Gheorghe Malic în interesele lui Igor Prisăcari privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și s-a dispus a sesiza Curtea Constituțională a Republicii Moldova cu privire la controlul constituționalității art.200 alin.(3) Cod de Procedură Penală RM nr. 122-XV din 14.03.2003. Cererea de sesizare a Curții Constituționale a Republicii Moldova în partea ce ține de controlul constituționalității art.76 lit. g) din Codul muncii al Republicii Moldova nr.154-XV din 28 martie 2003 a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Astfel, în adresa Dumneavoastră, se expediază încheierea nr. 3-288/2018 din data de 26 octombrie 2018; cererea-sesizare înaintată de către avocatul Gheorghe Malic în interesele reclamantului Igor Prisăcari, copia cererii de chemare în judecată, copia demersului Procuraturii Anticorupție.

Judecătorul

Judecătoriei Chișinău (sediul Centru)

Talpalaru Zinaida

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA
INTRARE NR. 1709
19 11 2018

UNIUNEA AVOCAȚILOR DIN REPUBLICA MOLDOVA
Biroul asociat de avocați "Pro Dreptate"

Chișinău, str. Șciusev, 41 „B”, ☎ 0-22-28-23-76, ☎ GSM 0-691-83-702

21 august 2018

Curtea Constituțională
a Republicii Moldova

S E S I Z A R E

în baza art.135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție

I. AUTORUL SESIZĂRII:

1. Igor Prisăcari.
2. Funcția inspector principal Post vamal Tudora (PVFI), Biroul Vamal Centru, suspendat din serviciu conform ordinului Serviciului Vamal nr. 210-p din 27.02.2017.
3. Adresa mun. Chișinău, Chisinau, str. Alba Iulia, 2, ap. 53
4. ☎ GSM 0-69160060
5. Numele și prenumele reprezentantului: avocatul Gheorghe Malic.
6. Ocupația reprezentantului - Avocat
7. Adresa reprezentantului pentru corespondență: mun. Chișinău, str. Șciusev, 41 „B”.
8. ☎ GSM 0-691-83-702, e-mail: gmal64@mail.ru.

II. OBIECTUL SESIZĂRII:

Prezenta sesizare are ca obiect de examinare verificarea constituționalității prevederilor alineatului (3) art. 200 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003 (republicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2013, nr. 248–251, art. 699) și a prevederilor art. 76 liter g) din Codul Muncii al Republicii Moldova nr. 154 din 28.03.2003, publicat la 29.07.2003 în Monitorul Oficial Nr. 159-162, art. nr: 648, care nu au o suficientă claritate și previzibilitate, și nu acorda garanții suficiente contra abuzului, a articolului 200 din Codul de procedură penală, în parte, și la general, a Codului de procedură penală, *în partea ce țin de omisiunea de a reglementa o procedura clara, de examinare în prima instanță, după caz, de către judecătorul de instrucție și în ordine de recurs, precum și durata maximă pentru care poate fi dispusă suspendarea provizorie în funcție, ca și măsura de constrângere*, lipsa cadrului legal coerent, previzibil și pertinent, or prevederile legale actuale, nu fac o claritate de procedura, de periodicitate de examinare, fiind lipsa oricare control, cit a priori și a posteriori al temeiniciei, oportunității și proportionalității autorizației de suspendare în funcție pe un termen neidentificat, imprevizibil și nelimitat, fiind lipsa reglementările necesare, care să asigure posibilitatea stabilirii unei dimensiuni de timp și condiții clare, în care o instanță competentă poate dispune suspendarea în funcție, în sensul corespunderii acestora cu articolele 4, 20, 23, 39, 43, 46, 47 și 53 din Constituția Republicii Moldova.

III. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI EXAMINATE
DE CĂTRE INSTANȚA DE JUDECATĂ:

1. **În fapt**, în procedura Judecătorei Chișinău, sediul Centru se afla cauza civilă în ordinea contenciosului administrativ, pornita la acțiunea mea, Prisăcari Igor Victor vs Serviciul Vamal al Ministerului Finanelor al Republicii Moldova, privind asigurarea drepturilor la munca și la un nivel de trai decent, garantate de articolele 43 și 47 din Constituție, prin **examinarea și admiterea cererii prealabile**, înaintate în temeiul alineatului (2) articolului 55 din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, urmînd în virtutea alineatului (2¹) din articolul vizat, a emite un act administrativ al persoanei/organului care are competență legală de numire în funcție, prin care să se dispună reîncadrarea **înainte de expirarea perioadei** pentru care **a fost aprobată** suspendarea raporturilor de serviciu, în funcția de inspector principal Post vamal Tudora

(PVFI), Biroul Vamal Centru, suspendat din serviciu conform ordinului Serviciului Vamal nr. 210-p din 27.02.2017, **pina la rămânerea definitivă a hotaririi judecatorești.**

1.1. Totodată în procedura Judecătoriei Chișinău, sediul Riscani, se afla cauza penala nr. 12-1-36606-30052018, despre învinuirea mea, Prisacari Igor Victor si a altor 9 persoane, de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.47 alin. (2), (5), 324 alin. (4), 284 alin. (1) din Codul penal.

1.2. După finisarea urmăririi penale în cadrul cauzei penale menționate, Procuratura Anticorupție cu referire la art. 199 alin. (1), art. 200 din Codul de procedură penală, a înaintat demersul nr. 252 din 06.01.2017, prin care a solicitat suspendarea raporturilor de serviciu ale lui Prisacari Igor Victor din funcția de inspector principal al Biroului Vamal Bender, din care deja era transferat prin ordinul Serviciului Vamal nr. 209-p din 27.02.2017.

1.3. Ca urmare, la data de 27 februarie 2017 prin ordinul nr. 210-p Serviciul Vamal a dispus suspendarea raporturilor de serviciu ale lui Prisacari Igor Victor din funcția de inspector principal Post vamal Tudora (PVFI), Biroul Vamal Centru, pina la rămânerea definitivă a hotaririi judecatorești.

1.4. Ordinul vizat nu a fost pasibil de contestat în ordinea alineatului (3) art. 200 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, deoarece cauza penală a fost expediată imediat în instanța de judecată, spre examinare în fond, inițial în judecătoria Causeni, ulterior prin Decizia din 15 mai 2017 a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, a fost admisă cererea președintelui Judecătoriei Căușeni, privind strămutarea judecării cauzei penale de învinuire a lui Prisăcari Igor si a altor 9 persoane, de la Judecătoria Căușeni la Judecătoria Chișinău, unde se afla la moment, la faza seditnei preliminare.

2. În același timp, considerind ca pentru soluționarea problemei vizate, nu exista o altă procedură legală, decît contenciosul administrativ, cu scopul de a-mi realiza mai multe drepturi constituționale, fiind într-o stare de criza familială, financiară și în ultima speranță, la data de 23 ianuarie 2018, eu, Prisăcari Igor am depus o cerere prealabilă în adresa Serviciului Vamal al Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova, prin care am SOLICITAT să **mi asigure drepturile** la munca și la un nivel de trai decent, care să-mi asigure sănătatea și bunăstarea, mea și familiei mele, cuprinzînd hrana, îmbrăcămintea, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare, garantate de articolele 43 și 47 din Constituție, prin **examinarea și admiterea cererii prealabile**, înaintate în temeiul alineatului (2) articolului 55 din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, urmînd în virtutea alineatului (2¹) din articolul vizat, a emite un act administrativ prin care să **se dispună reîncadrarea în funcția publică înainte de expirarea perioadei** pentru care **a fost aprobată** suspendarea raporturilor de serviciu, adică în funcția de inspector principal Post vamal Tudora (PVFI), Biroul Vamal Centru, suspendat din serviciu conform ordinului Serviciului Vamal nr. 210-p din 27.02.2017.

2.1. Prin răspunsul din 13 februarie 2018, Serviciul Vamal al Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova a refuzat satisfacerea cererii prealabile, comunicînd că relațiile de munca au fost suspendate în conformitate cu prevederile art. 76 lit. g) Codul muncii și alin. (3) art. 200 Cod procedura penală, **pina la rămânerea definitivă a hotaririi judecatorești.**

2.2. În continuare s-a inițiat procesul de judecată în cauza civilă în ordinea contenciosului administrativ, aflată în procedura Judecătoriei Chișinău, sediul Centru la acțiunea lui Prisacari Igor Victor vs Serviciul Vamal, or consider a fi ilegală și neîntemeiată această manifestare juridică unilaterală de voință, ca și act administrativ, deoarece legislația nu prevede dreptul administrației de a respinge, de a nu satisface sau a ignora cererea formulată conform alineatul (2) articolul 55 din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, or potrivit normei citate, *reîncadrarea funcționarului public în funcția publică înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea raporturilor de serviciu se face la cererea acestuia, depusă cu cel puțin 14 zile înainte de reîncadrare.* Legea nu prevede careva ipoteze, prin care administrația poate refuza satisfacerea acestei cereri, or potrivit alineatului următor, (2¹) *din același articol, reîncadrarea funcționarului public în condițiile alin. (1) și (2) se dispune prin act administrativ al persoanei/organului care are competență legală de numire în funcție.*

2.3. De altfel, se constată că Serviciul Vamal urma să îndeplinească prevederile legale citate și prin act administrativ să dispună *reîncadrarea în funcție în condițiile alin. (1) și (2)*, pentru că suspendarea în funcție, fiind o măsură de constrîngere în cadrul cauzei penale, constituie ingerință în

drepturile și libertățile fundamentale, respectiv la examinarea acestei cereri de chemare în judecată, cit instanța de fond, după caz, de apel și de recurs, vor aplica, cel puțin trebuie să țină cont de prevederile alineatului (3) art. 200 din Codul de procedură penală și de prevederile art. 76 liter g) din Codul Muncii, care după noi, nu au o suficientă claritate și previzibilitate, și nu acordă garanții suficiente contra abuzului, precum o să se confrunte și cu lipsa cadrului legal coerent, previzibil și pertinent, a articolului 200 din Codul de procedură penală, în parte, și la general, a Codului de procedură penală, *în partea ce țin de omisiunea de a reglementa o procedura clară, de examinare în prima instanță, după caz, de către judecătorul de instrucție și în ordine de recurs, precum și durata maximă pentru care poate fi dispusă suspendarea provizorie în funcție, ca și măsura de constrângere*, lipsa cadrului legal coerent, previzibil și pertinent, or prevederile legale actuale, nu fac o claritate de procedură, de periodicitate de examinare, fiind lipsa oricărui control, cit a priori și a posteriori al temeiniciei, oportunității și proportionalității autorizației de suspendare în funcție pe un termen neidentificat, imprevizibil și nelimitat, fiind lipsa reglementările necesare, care să asigure posibilitatea stabilirii unei dimensiuni de timp și condiții clare, în care o instanță competentă poate dispune suspendarea în funcție, **în consecința apare necesitatea controlului** constituționalității normelor vizate ce urmează a fi aplicată la examinarea și judecarea acestei cauze în cadrul procesului judiciar.

IV. EXPUNEREA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ADUSE ÎN SPRIGINUL ACESTOR AFIRMAȚII

3. În viziunea autorului sesizării, datorită faptului că articolului 200 din Codul de procedură penală, în parte, și în întregime, Codul de procedură penală al Republicii Moldova nu corespunde, sau afectează prevederile articolelor 4, 20, 23, 39, 43, 46, 47 și 53 din Constituția Republicii Moldova, deoarece Legiuitorul a omis a reglementa o procedură clară, de examinare în prima instanță, după caz, de către judecătorul de instrucție și în ordine de recurs, precum nu a stabilită *durata maximă* pentru care poate fi dispusă suspendarea provizorie în funcție, ca și măsura de constrângere.

4. Astfel, dacă ne referim la redacția alineatului (3) art. 200 din Codul de procedură penală, constatăm că aceasta conține o expunere generală, precum ca suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinutul ori inculpatul, în condițiile legii, **la demersul** procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărîrea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

4.1. În viziunea autorului sesizării, alin. (3) art. 200 din Codul de procedură penală nu este expus clar, nu este previzibil de aplicare univocă, nu are o suficientă claritate și previzibilitate, urmare a căreia s-a creat o practică judiciară diferită, din care considerente se impune ca Curtea Constituțională să exercite verificarea constituționalității acestei norme legale.

4.2. De altfel, aceasta norma **fiind imprevizibilă și neclară**, pune unele atribuții și riscuri procesuale **pe seama unei persoane care nu este parte și nici participant la procesul penal**, nu are careva drepturi și obligații procesuale, așa cum *administrația instituției în care activează învinutul ori inculpatul*, ne fiind clar, în condițiile carei legi **și care garanții are persoana vizată, dacă poate ea pleda în fața administrației, dacă poate contesta sau poate să prezinte contr-argumente la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală.**

4.3. La fel ne fiind clar dacă Hotărîrea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție, atunci **cind aceasta poate avea loc**, dacă de regula suspendarea în funcție **se solicită la finalizarea urmăririi penale**, odată cu transmiterea cauzei în instanță, rezultând ca o astfel de **cale de atac în fața judecătorului de instrucție după finalizarea urmăririi penale**, este pur declarativă și inefectivă, deoarece potrivit alin. (4) art. 297 Cod procedura penală, toate cererile, plîngerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza. Pe de altă parte, nici instanța de fond nu este abilitată cu dreptul de a examina imediat sau în termeni proximi, o astfel de contestare și în cel mai bun caz, o lasă fără examinare pînă la soluționarea fondului cauzei, cînd adesea este tirziu și inefectiv.

4.4. Legea procesuala, fiind una codificată, în virtutea imperativelor alin. (4) art. 2, alin. (1) art. 7 din Codul de procedură penală, nu admite aplicarea în procesul penal a unor norme juridice cu caracter procesual, din alte legi naționale, fără a fi inclusă în Codul de procedură penală, rezultând ca

este lipsita de sens reglementoriu si ipoteza, utilizata in alin. (3) art. 200 din Codul de procedura penală, precum că "în condițiile legii", *administrația instituției în care activează învinuitul ori inculpatul decide suspendarea provizorie a lui din funcție*, aceasta pe de o parte, deoarece in cadrul procesului penal nu poate fi aplicata o alta lege, totodată nu exista o astfel de lege, care ar reglementa procedura de examinare a demersului procurorului in aceasta privinta.

4.5. Prin urmare, constatam că suspendarea din funcție nu poate fi realizata doar in temeiul art. 76 liter g) din Codul Muncii, care la fel nu acorda careva grade de previzibilitate si garantii contra arbitrariului, or, această normă mai este și inaplicabilă in procesul penal.

4.6. Ba mai mult, art. 76 liter g) din Codul Muncii nu corespunde exigentelor de previzibilitate si claritate, avind omisiuni nu stabileste o procedura clara si previzibilă, fiind cu caracter general, ca: *contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătorești*, insa nu contine expres, previzibil si clar, cind pretinsa infractiune este *incompatibilă cu munca prestată*, conditii de ipoteza, previzibile in care o persoana poate fi suspendata din functie, garantii contra abuzului, precum si reglementari de procedura, in care se decide suspendarea provizorie din funcție, si de ce nu de catre o instante competenta, de fond sau alta, fie judecatorul de instructie, dar de catre administrația, care nu are statut procesual penal, a instituției în care activează învinuitul/inculpatul, imprezibil, fie la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează urmărirea penală, sau ca si in speta, la cererea primara a procurorului ierarhic superior, cind sa trimis cauza in instanta, sau acuzatorul de stat.

4.7. La fel, nici una din legile concurente, art. 76 liter g) din Codul Muncii si art. 200 din Codul de procedura penală, **nu stabilesc un termen expres si concret**, minimum si maximum, sau o alta ipoteza concreta si nu una generală, asa cum "*pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătorești*", pentru ca aceasta este alogica, neproportionala si adesea nejustificata, or se intreabă, daca a fost atins scopul pentru care persoana a fost suspendata in functie, cam de ce, ar mai fi necesar a astepta "*pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătorești*"?

5. Totodată constatăm că alin. (3) art. 200 din Codul de procedura penală nu este in coraborare cu art. 76 liter g) din Codul Muncii si nici cu alte prevederi legale, inclusiv cu alin. (1) pct. 16) art. 52 Cod procedura penală, care stabileste atributiile procurorului, doar in cadrul urmariri penale, nu si dupa finisarea acesteia, acesta fiind in drept sa adreseze **în instanța de judecată demersuri** pentru obținerea autorizării... suspendării provizorii a învinuitului din funcție... și a altor acțiuni pentru care **se cere autorizarea judecătorului de instrucție**, or, logic si legal, fără nici o oarecare doza de incertitudine si de aici rezulta ca este vadit ilicit demersul adresat de catre procuror, dupa finisarea uramririi penale, un eventual demers este întocmit cu depasirea limitelor competentei procurorului.

5.1. Punem in evidenta, că conform alin. (3) art.200 Cod procedura penală, suspendarea provizorie din funcție poate fi dispusa DOAR **la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează urmărirea penală**, ceea ce presupune că, un astfel de demers poate fi inaintat doar la faza urmarire penală, cind in proces avem un procuror **care conduce, sau, după caz, efectuează urmărirea penală**, care nu mai este dupa finisarea urmarii penale, transformindu-se in acuzatorul de stat, respectiv un asemenea demers, **nu mai poate fi inaintat după finisarea acesteia**.

5.2. Mai mult ca atat, potrivit alin. (1) art.197 Cod de procedura penală, suspendarea provizorie din funcție constituie o alta **măsură procesuală de constrîngere, care poate fi aplicata** DOAR de catre **organul de urmărire penală, procuror, judecătorul de instrucție sau instanța, or** potrivit acestei norme care are calitatea de principiu, **doar acesti subiecti** procesuali conform competenței, **sînt în drept să aplice față** de bănuিত, învinuit, inculpat alte măsuri procesuale de constrîngere.

5.3. În virtutea normelor procesual penale generale si particulare, care au calitatea de principiu, *administrația instituției în care activează învinuitul ori inculpatul, nu este subiect* de drept procesual penal, aceasta **nu poate exercita** careva atributii procesuale, nu poate fi antrenata in proces, inclusiv in vederea examinarii hotărîrii sale de suspendare din funcție, desi conform alin. (3) art.200 Cod procedura penală, chipurile *poate fi atacată la judecătorul de instrucție*, aceasta oricum este pur declarativă. Pe de alta parte, **legea nu prevede nici o procedura** de examinare a astfel de contestatii.

5.4. Altfel spus, potrivit alin. (3) art.200 Cod de procedură penală, suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinutul ori inculpatul, **în condițiile legii...** În același timp **nu exista o procedura legala si o alta lege care ar asigura careva garantii contra abuzului**, care sa reglementeze **conditiile in care se decide suspendarea provizorie din funcție, conditiile in care** administratia ar **putea sa respinga** demersul procurorului, **acesta fiind chiar si vadit nefondat**, respectiv se afecteaza alte principii de drept, inclusiv se constată ca **nu exista o procedura de examinare a demersului de suspendare** provizorie din funcție.

5.5. Deci normele contestate sunt declarative, sufera de calitate, imprevizibilitate si neclaritate, la constructia lor fiind ignorate cu desavirsitate tot ce se refera la tehnica legislativă, la regulile lingvistice si alte imperative, prevazute de Legea nr. 780 din 27.12.2001 privind actele legislative. Aceste norme nu respectă condițiile legalității, accesibilității și preciziei, ne fiind pasibil a fi opozabile tuturor subiectelor de drept, nu sunt nici corespunzătoare tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte, principiilor și normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional, implicit nu corespund dispozițiilor constituționale și nu sunt în concordanță cu cadrul juridic existent. De altfel, în viziunea noastră, la elaborarea și adoptarea normelor legale vizate nu s-au respectat mai multe principii din cele ce urmeaza, fiind imposibil a le respecta si la aplicarea acestora, or normele în referință nu se subordoneaza coerenței, consecvenței și echilibrului între reglementările concurente, consecutivității, stabilității și predictabilității, în consecință nu sunt nici accesibile.

6. În aceeași ordine de idei mentionam ca ne avind calitatea corespunzătoare, normele vizate, vin în contradicție și cu prevederile art. 4 din Constituție, fiind afectat și dreptul consfintit de art. 23 din Constituție, conform căruia, Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și **face accesibile toate legile și alte acte normative**.

6.1. În susținerea tezelor invocate menționăm că **statul de drept**, trebuie să se fundamenteze pe principiul **legalității, care** stă la baza principiului preeminenței dreptului, prevăzut la art. 1 Convenție în coroborare cu Preambulul Convenției. Problema legalității procesului, inclusiv civil și penal, a fost expusă în **articolele 11, 12 și 24 a** Avizului nr.11 (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE), conform căruia, Hotărârile judecătorești se bazează pe legile adoptate de Parlament, care ca **surse ale dreptului**, stabilesc nu numai drepturile de care dispun justițiabilii și acțiunile pedepsite de legea penală, ci definesc de asemenea cadrul procedural în care se iau hotărârile judecătorești și ... **felul cum vor fi soluționate cauzele** care vor fi promovate în fața instanțelor, iar **pentru a ajunge la o hotărâre de calitate**, acceptată atât de justițiabil cât și de societate, este nevoie **de o procedură clară, transparentă și conformă cu cerințele CEDO**, pentru a se asigura că **judecătorii sunt în măsură să le aplice prin hotărâri judecătorești de calitate**.

6.2. Din contra, lipsa unei proceduri clare și distincte generează abuzuri și privează partea vulnerabilă de elementele drepturi și garanții, cu care ar trebui să fie abilitați justițiabilii, astfel fiind îngrădite grav accesul la justiție, la un proces echitabil, și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, garantate de art. 20 și respectiv art. 53 din Constituție.

7. Este de menționat că în Hotărârile sale, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a reținut că în virtuterea garanțiilor constituționale, cadrul **legal național trebuie să fie compatibil** cu Convenția Europeană și cu jurisprudența Curții Europene. Or, prin *Hotărârea nr.55 din 14 octombrie 1999 privind interpretarea unor prevederi ale articolului 4 din Constituția Republicii Moldova*, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a statuat, cu valoare de principiu, că „această prevedere comportă consecințe juridice, presupunând, mai întâi, că organele de drept, inclusiv Curtea Constituțională [...], sunt în drept să aplice în procesul examinării unor cauze concrete normele dreptului internațional [...], acordând, în caz de neconcordanță, prioritate prevederilor internaționale”.

7.1. În aceeași ordine de idei, în Hotărârea nr. 10 din 16 aprilie 2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28 mai 1998 „Cu privire la interpretarea art.20 din Constituția Republicii Moldova” în redacția Hotărârii nr. 39 din 9 iulie 2001, Curtea Constituțională a menționat că „*practica jurisdicțională internațională [...] este obligatorie pentru Republica Moldova, ca stat care a aderat la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*”.

7.2. În Hotărîrea Curții Constituționale nr. 8 din 20.05.2013, Înalta Curte a menționat că, legalitatea, ca principiu de bază a statului de drept presupune conformitatea normei sau a actului de procedură privind edictarea normelor juridice. Comportamentul legal vizează atât activitatea de legiferare a Parlamentului, cât și stabilirea normelor interne de organizare și funcționare, care au o conexiune directă cu procesul legiferării.

7.3. Prin Hotărîrea Curții Constituționale nr. 14 din 27.05.2014 (§§ 78-84), Înalta Curte a reținut că legea ... *constituie un ansamblu de reguli juridice, formulate într-o manieră clară, concisă și precisă.*

79. În Raportul Comisiei de la Veneția privind preeminența dreptului (adoptat la cea de-a 86-a sesiune plenară, 25-26 martie 2011) s-a stabilit: „47. Parlamentul nu poate deroga de la drepturile fundamentale adoptând texte ambigue de legi. Cetățenii trebuie să se **bucure de o protecție juridică esențială în fața statului și instituțiilor sale.**”

80. Curtea menționează că, potrivit articolului 23 din Constituție, statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle, făcând accesibile în acest sens toate legile.

81. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că persoana este în drept să cunoască, în termeni foarte clari, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze responsabilitatea penală (cauza Kokkinakis vs. Grecia din 25 mai 1993). ...Judecătorul poate să precizeze anumite elementele..., dar nu să le modifice, în detrimentul acuzatului, iar modul în care el va defini aceste elemente constitutive trebuie să fie previzibil pentru orice persoană consultată de un specialist (cauza X. vs. Regatul Unit din 7 mai 1982).

84. **Formulele generale și abstracte într-un caz concret pot afecta funcționalitatea legii, aplicarea ei coerentă și sistemică, ceea ce ar denatura principiul calității legii.**

7.4. Prin Hotărîrea Curții Constituționale nr. 13 din 15.05.2015 (§§ 105-109), Înalta Curte a reiterat, că:

„105. ... articolul 23 alin. (2) din Constituție pune în sarcina statului obligația de a face accesibile toate legile și actele normative. Deși articolul 23 din Constituție cuprinde expres doar criteriul de accesibilitate și claritate al legii, Curtea, prin jurisprudența sa, a reținut că normele adoptate de autoritățile publice urmează a fi și suficient de precise și previzibile.

106. ... reține că potrivit jurisprudenței Curții Europene: „O normă este accesibilă și previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane să își corecteze conduita și să fie capabilă, cu consiliere adecvată, să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-o normă. [...] legea trebuie să fie accesibilă într-un mod adecvat: cetățeanul trebuie să aibă un indiciu adecvat, în circumstanțe concrete, asupra reglementărilor legale aplicabile [...]” (cauza Silver vs Regatul Unit, hotărârea din 25 martie 1983).

107. Totodată, în jurisprudența sa Curtea Europeană a statuat că: „[...] odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții [...]” (cauza Păduraru vs România, hotărârea din 1 decembrie 2005).

108. ... orice act normativ trebuie să respecte principiile și normele constituționale, precum și exigențele de tehnică legislativă, menite să asigure claritatea, previzibilitatea, predictibilitatea și accesibilitatea actului. Legea trebuie să reglementeze în mod unitar, să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține, iar în cazul unor instituții juridice cu o structură complexă, să prevadă elementele ce disting particularitățile lor.

109. ... prin reglementările de tehnică legislativă, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvată ale fiecărui act normativ. Respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară”.

8. În alta ordine de idei, invocam că cit articolul 200 Cod procedură penală, in parte, atit la general si Codul de procedură penală nu corespund prevederilor articolelor 4, 20, 23, 39, 43, 46, 47 și 53 din Constituția Republicii Moldova, deoarece Legiuitorul **a omis sa aplice mai multe** reglementari garantii contra abuzului, mijloace materiale si procesuale, de asigurare a controlului periodic, desi a

implementat o alta masura procesuala de constringere, asa cum suspendarea provizorie din functie, care cuprinde ingerinte în drepturile și libertățile fundamentale, in particular, dreptul la administrarea nemijlocită a treburilor publice si accesul la o funcție publică, dreptul la muncă si libertatea de alegere a profesiei si ocupatiei, dreptul de proprietate in ceea ce priveste posibilitatea de a practica profesia si a obtine venituri pe seama muncii prestate, or un loc de munca cu venituri stabile, este un bun in sensul articolului 1 din Protocolul adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului, iar suspendarea in functie pina **la un oarecare infinit, mai cu seama** pentru functionarul public, care si pe perioada suspendarii relatiilor **de serviciu nu are dreptul, dar nici posibilitatea de a practica alte activități**, deoarece acestea ar fi incompatibile cu **statutul functionarului public**, care **nu poate cumula serviciul sau cu oricare alta munca remunerata, provoaca alte consecinte grave, inclusiv** dreptul la un nivel de trai decent, care să-i asigure sănătatea și bunăstarea, lui și familiei lui.

8.1. Cu alte cuvinte, desi a declarat suspendarea provizorie din funcție, care cuprinde ingerinte în drepturile și libertățile fundamentale, Legiuitorul **a omis sa aplice** mai multe reglementari garantii contra abuzului si mijloace materiale si procesuale, de asigurare a controlului periodic, astfel fiind afectate mai multe drepturi constituționale, în partea ce ține de omisiunea de a reglementa o procedura clara, de examinare in prima instanta, dupa caz, de catre judecatorul de instructie si in ordine de recurs.

8.2. Important este a evidentia, că Legiuitorul **a omis sa reglementeze** un termen expres, minimum si maximum, pentru care poate fi dispusa suspendarea provizorie in functie, precum să asigure **raportul de proporționalitate între măsura vizată și scopul urmărit prin dispunerea ei**, să stabilească conditiile previzibile si proportionale in care poate fi aplicată aceasta masura de constringere, fiind lipsa cadrul legal coerent, previzibil si pertinent, or prevederile legale actuale, nu fac o claritate de procedura, de periodicitate de examinare, fiind lipsa oricare control, cit a priori si a posteriori al temeiniciei autorizatiei de suspendare in functie, care poate fi pe un termen neidentificat, imprevizibil si nelimitat, fiind lipsa reglementarile necesare, care sa asigure posibilitatea stabilirii unui interval de timp si conditii clare, in care o instanta competenta poate dispune suspendarea in functie, si nu pina la un infinit, sau pina la un absurd de difinitie, asa cum:”...emiterea unei sentințe definitive...”.

9. In sustinerea celor relatate amintim că prin Hotărîrea nr. 19 din 3 iulie 2018 PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE a articolului 178 alin. (3) din Codul de procedură penală (obligația de a nu părăsi țara) (Sesizarea nr. 63g/2018), Curtea Constituțională retine, că:

51. ... pentru a corespunde celor trei criterii de calitate (accesibilitatea, previzibilitatea și claritatea), norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei într-o anumită situație, persoana poate pretinde în mod justificat că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o asemenea interpretare, norma care nu corespunde criteriilor clarității este contrară articolului 23 din Constituție, care statuează obligația statului de a garanta fiecărui om dreptul de a-și cunoaște drepturile.

52. În acest context, Curtea reține că conținutul actului normativ trebuie să-i permită persoanei interesate să prevadă în mod rezonabil conduita pe care trebuie să o adopte, claritatea și previzibilitatea fiind elemente sine qua non ale constituționalității unei norme.

53. Curtea Europeană a notat că nu este eronat, în sine, ca statul să aplice diferite măsuri preventive care limitează libertatea unui acuzat pentru a asigura desfășurarea eficientă a urmăririi penale (a se vedea Fedorov și Fedorova v. Rusia, 13 octombrie 2005, § 41). Totuși, acesta trebuie să aibă parte de garanții. Astfel, previzibilitatea legii este în strânsă legătură cu garanțiile unui proces echitabil, care sunt concepute pentru a evita plasarea unei persoane, pentru o perioadă îndelungată, într-o stare de incertitudine referitoare la situația sa (a se vedea Nakhmanovich v. Rusia, 2 martie 2006, § 89; Hajibeyli v. Azerbaidjan, 10 iulie 2008, § 51).

9.1. În asa mod evidențiem că, institutul suspendării din funcție, desi este o masura destul de drastica pentru persoană, mai cu seama in raport cu functionarii publici, care pe perioada detinerii funcției sale, inclusiv daca este suspendat, oricum nu pot cumula alte activitati si sunt astfel private de posibilitatea de a munci, pentru a acumula mijloace în vederea întreținerii economice si vitale personale și a familiei sale, inclusiv drepturile garantate de articolele 43 si 47 din Constituție, fiind imprevizibil, nu este pasibil a fi suspus controlului judiciar, nici apriori nici aposteriori, nu este posibil a fi revazut peste o anumită perioadă de timp, sau în legatură cu careva noi circumstante, inclusiv in cazul in care

persoana suspendată în funcție, a atins vîrsta de pensionare, nici atunci cînd din alte considerente, persoana deja nu mai poate ocupa funcția respectivă, în legătura cu careva circumstanțe, inclusiv boala, invaliditate, care nu i-ar permite.

9.2. Respectiv chiar și dacă survin astfel de circumstanțe, persoana fiind suspendată în funcție „pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătorești”, rezulta că pînă cînd hotărîrea judecătorească pe fondul cauzei penale nu va rămînea definitivă, care într-un proces îndelungat, ca și în speță, poate fi măsurat în ani la rînd, oricum **nu va fi posibil de reluat relațiile** de muncă, pentru a proceda în funcție de aceste circumstanțe noi survenite.

10. **In susținerea** tezelor invocate, ne referim și la Hotărîrea Curții Constituționale nr.17 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 191 din Codul de procedură penală din 19 mai 2016 (§§ 53-74), în care Înalta Curte, constată că *masurile de constringere constituie ingerințe în drepturile și libertățile fundamentale..., care desi nu sunt absolute prin natura lor, putînd fi supuse unor limitări rezonabile și proporționale, DOAR printr-o reglementare juridică, clara și previzibilă.*

56. În același timp, cu referire la articolul 191 din Codul de procedură penală (în speta, analogic și art. 200 din Codul de procedură penală-n.m.) Curtea constată că *instituie anumite restricții pentru drepturile și libertățile persoanei fără a reglementa durată pentru care poate fi dispusă măsura preventivă – liberarea provizorie sub control judiciar (în speta, suspendarea provizorie din funcție -n.m.). Acest fapt generează o situație de incertitudine pentru persoanele liberate provizoriu sub control judiciar (în speta, suspendate provizoriu din funcție -n.m.), aceștia neavînd posibilitatea de a-și adapta conduita și a-și apăra drepturile procesuale.*

57. Curtea reține că *normele juridice care reglementează măsura liberării provizorii sub control judiciar (în speta, suspendarea provizorie din funcție -n.m.) trebuie să respecte anumite exigențe de stabilitate, previzibilitate și claritate, iar neindicarea termenului pentru care aceasta poate să fie aplicată determină o stare de incertitudine juridică.*

58. Curtea menționează că *dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle, consacrat în art. 23 din Legea fundamentală, implică, între altele, adoptarea de către legiuitor a unor reguli procedurale clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și termenul în care justițiabilii își pot exercita drepturile.*

59. În acest sens, în Hotărîrea nr. 26 din 23 noiembrie 2010, Curtea a reținut că: „Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate – accesibilitate, previzibilitate și claritate – norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o astfel de interpretare, norma ce nu corespunde criteriilor clarității este contrară art.23 din Constituție, care statuează obligația statului de a garanta fiecărui om dreptul de a-și cunoaște drepturile.”

60. De asemenea, în cauza Rotaru c. României, Curtea Europeană a statuat că „o norma este previzibilă numai atunci cînd este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultanța de specialitate - să își corecteze conduita”, iar în cauza Sunday Times c. Regatului Unit, Curtea Europeană a decis că „[...] cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat”.

61. În acest context, Curtea reține, conținutul actului normativ trebuie să permită persoanei interesate să prevadă în mod rezonabil conduita pe care trebuie să o adopte, claritatea și previzibilitatea fiind elemente sine qua non ale constituționalității unei norme. De asemenea, legea trebuie să reglementeze în mod unitar, să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține, iar în cazul unor instituții juridice cu o structură complexă să prevadă elementele ce disting particularitățile lor.

62. De altfel, în jurisprudența sa Curtea Europeană a reiterat că persoana în privința căreia se desfășoară o procedură penală este în drept să beneficieze de o diligență, în special în partea ce ține de examinarea cazului său. Astfel, previzibilitatea actului normativ este în strînsă legătură cu garanțiile unui proces echitabil, care sunt concepute pentru a evita plasarea unei persoane, pentru o perioadă îndelungată, într-o stare de incertitudine referitoare la rezultatul examinării cauzei (cauza Nakhmanovich c. Rusiei, hotărîrea 2 martie 2006, § 89, cauza Hajibeyli c. Azerbaidjanului, hotărîrea 10 iulie 2008, § 51).

63. Curtea relevă că aplicarea de către autoritățile judiciare a măsurii preventive neprivative de libertate (în speta, suspendarea provizorie din funcție -n.m.), măsură care constituie o limitare a libertății persoanei, trebuie să respecte raportul de proporționalitate între măsura vizată și scopul urmărit prin dispunerea ei.

64. Astfel, cu privire la respectarea principiului proporționalității, garantat de articolul 54 din Constituție, Curtea constată că măsura liberării provizorii sub control judiciar este prevăzută de lege, și anume de art. 191 din Codul de procedură penală (în speta, suspendarea provizorie din funcție este prevăzută de art. 197 și art. 200 din Codul de procedură penală-n.m.), este necesară pentru protejarea valorilor de drept și urmărește un scop legitim, și anume cel al asigurării bunei desfășurări a procesului penal.

65. În partea ce ține de respectarea unui echilibru între interesul public și cel individual, Curtea reține că norma contestată poate afecta principiul proporționalității în măsura în care aceasta nu stabilește durata pentru care poate fi dispusă.

[...]

70. Curtea reține că neindicarea termenului de aplicare a măsurii liberării provizorii sub control judiciar (în speta, suspendarea provizorie din funcție -n.m.) constituie o omisiune legislativă contrară Constituției.

71. În acest context, Curtea reține că, fiind în prezența unei omisiuni legislative și în virtutea rolului său de garant al supremației Constituției, nu poate ignora viciul de neconstituționalitate existent, deoarece tocmai această omisiune este cea care generează, eo ipso, încălcarea dreptului constituțional al persoanei de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. Or, Curtea Constituțională, potrivit art. 134 din Legea fundamentală, garantează supremația Constituției, ceea ce presupune, printre altele, conformitatea întregului drept cu Constituția.

72. În această ordine de idei, Curtea reține critica de neconstituționalitate a articolului 191 din Codul de procedură penală, în partea ce ține de nereglementarea unui termen rezonabil pentru care poate fi dispusă măsura preventivă liberarea provizorie sub control judiciar (în speta, suspendarea provizorie din funcție prevăzută de art. 200 din Codul de procedură penală-n.m.), deoarece tocmai omisiunea și imprecizia legislativă sunt cele care generează încălcarea dreptului fundamental pretins a fi încălcat.

73. Prin urmare, din interpretarea sistematică a normelor processuale penale, care instituie termene pentru aplicarea altor măsuri preventive, se impune necesitatea reglementării în art. 191 din Codul de procedură penală a termenului pentru care poate fi dispusă măsura preventivă – liberarea provizorie sub control judiciar (în speta, suspendarea provizorie din funcție, art. 200 din Codul de procedură penală-n.m.).

74. Curtea relevă că acest remediu procedural va asigura un just echilibru între interesul public și cel individual. Or, măsurile preventive au un caracter excepțional, inerent restrângerilor exercițiului drepturilor sau libertăților fundamentale, iar aceasta implică, în mod necesar, și caracterul lor temporar, limitat în timp.

10. Suplimentar la cele menționate evidentem ca în lipsa cadrului legal, cit material, atit si procesual, problema necostituționalitatii pretinsei masuri de constringere este grava si datorita faptului ca fiind una atit de severă, contine un sir de restrictii într-un sir de drepturi si libertati, la care ne am referit mai sus, însa contrar principiilor de drept, inclusiv a echității, restrictiile aplicate, după caz si ilegal, nici **cum nu vor fi, si nu sunt pasibile a fi compensate**, pentru că aceasta masura de constringere, **nu se ia în calcul** la aplicarea pedepsei, or legea materiala **nu prevede nici o modalitate** de cumularea a acestei masuri procesuale cu pedepsele principale sau complementare, si la stabilirea pedepsei nici cum nu se trece în cont **termenul în care persoana sa aflat sub incidenta acestei masuri de constringere, fiind restrictionată în drepturile si libertatile sale, in**sa nu exista nici o formula de calcul, desi masura preventivă poate fi îndelungată si este destul de severă, ne fiind prevăzută o oarecare reparație echitabilă, ceva analogic si conform art. 41 din Convenție.

V. Prevederi relevante din Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova.

În baza hotărârii menționate, Curtea Constituțională a hotărât:

în sensul art. 135 alin.(1) lit. a) și g) coroborat cu art.20, 115, 116 din Constituție:

- în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, hotărârilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze aflate pe rolul său, instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională;

- excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată în fața instanței de judecată de către oricare dintre părți sau de reprezentantul acesteia, precum și de către instanța de judecată din oficiu;

- sesizarea privind controlul constituționalității unor norme ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze se prezintă direct Curții Constituționale de către judecătorii/completele de judecată din cadrul Curții Supreme de Justiție, Curților de Apel și judecătoriilor, pe rolul cărora se află cauza;

- judecătorul ordinar nu se pronunță asupra temeiniciei sesizării sau conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea următoarelor condiții:

1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la art. 135 alin.1 lit.a) din Constituție;

2) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

4) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

-Până la adoptarea de către Parlament a reglementărilor în executarea hotărârii, sesizarea privind excepția de neconstituționalitate se prezintă Curții Constituționale de către judecătorii/completele de judecată din cadrul Curții Supreme de Justiție, Curților de Apel și judecătoriilor, pe rolul cărora se află cauza, în temeiul aplicării directe a art. 135 alin.(1) lit.a) și g) din Constituție.

V-I. Prevederi relevante din Constituția Republicii Moldova:

Articolul 4

Drepturile și libertățile omului

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Articolul 20

Accesul liber la justiție

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Articolul 23

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Articolul 39

Dreptul la administrare

(1) Cetățenii Republicii Moldova au dreptul de a participa la administrarea treburilor publice nemijlocit, precum și prin reprezentanții lor.

(2) Oricărui cetățean i se asigură, potrivit legii, accesul la o funcție publică.

Articolul 43

Dreptul la muncă și la protecția muncii

(1) Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului.

(2) Salariații au dreptul la protecția muncii. Măsurile de protecție privesc securitatea și igiena muncii, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repaosul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții grele, precum și alte situații specifice.

(3) Durata săptămânii de muncă este de cel mult 40 de ore.

(4) Dreptul la negocieri în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sînt garantate.

Articolul 46

Dreptul la proprietate privată și protecția acesteia

(1) Dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului sînt garantate.

(2) Nimeni nu poate fi expropriat decît pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

(3) Avera dobîndită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobîndirii se prezumă.

(4) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.

(5) Dreptul de proprietate privată obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului înconjurător și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii, revin proprietarului.

(6) Dreptul la moștenire a proprietății private este garantat.

Articolul 47

Dreptul la asistență și protecție socială

(1) Statul este obligat să ia măsuri pentru ca orice om să aibă un nivel de trai decent, care să-i asigure sănătatea și bunăstarea, lui și familiei lui, cuprinzînd hrana, îmbrăcăminte, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare.

(2) Cetățenii au dreptul la asigurare în caz de: șomaj, boală, invaliditate, văduvie, bătrînețe sau în celelalte cazuri de pierdere a mijloacelor de subzistență, în urma unor împrejurări independente de voința lor.

Articolul 53

Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică

(1) Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

(2) Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvîrșite în procesele penale de către organele de anchetă și instanțele judecătorești.

V-II. Prevederi relevante ale Convenției Europene a Drepturilor Omului:

Preambul

Guvernele semnatare, membre ale Consiliului Europei,

...hotărâte, în calitatea lor de guverne ale statelor europene animate de același spirit și avînd un patrimoniu comun de idealuri și de tradiții politice, de respect al libertății și de preeminență a

dreptului, să ia primele măsuri menite să asigure garantarea colectivă a anumitor drepturi enunțate în Declarația Universală, au convenit asupra celor ce urmează:

Articolul 1

Obligația de a respecta drepturile omului

Înaltele Părți contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în titlul I al prezentei Convenții:

Articolul 6

Dreptul la un proces echitabil

1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil **a cauzei sale**, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra **încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil**, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori a securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

Articolul 13

Dreptul la un recurs efectiv

Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-a datorat unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

V-III. Prevederi relevante ale Codului de procedură penală

Articolul 2. Legea procesuală penală

[...]

(4) Normele juridice cu caracter procesual din alte legi naționale pot fi aplicate numai cu condiția includerii lor în prezentul cod.

Articolul 7. Legalitatea procesului penal

”(1) *Procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale prezentului cod.*

(6) *Hotărârile Curții Constituționale privind interpretarea Constituției sau privind neconstituționalitatea unor prevederi legale sînt obligatorii pentru organele de urmărire penală, instanțele de judecată și pentru persoanele participante la procesul penal.*

(8) *Hotărârile definitive ale Curții Europene a Drepturilor Omului sînt obligatorii pentru organele de urmărire penale, procurori și instanțele de judecată”.*

Articolul 52. Atribuțiile procurorului în cadrul urmăririi penale

(1) În cadrul urmăririi penale, procurorul, în limita competenței sale materiale și teritoriale: [...]

16) adresează în instanța de judecată demersuri pentru obținerea autorizării arestării și prelungirii acesteia, liberării provizorii a persoanei reținute sau arestate, reținerii, cercetării, predării, percheziționării sau ridicării trimiterilor poștale, interceptării comunicărilor, **suspendării provizorii a învinuitului din funcție**, urmăririi fizice și prin mijloace electronice a persoanei, exhumării cadavrului, controlului video și audio al încăperii, instalării în încăpere a mijloacelor tehnice de înregistrare audio și video, controlării comunicărilor cu caracter informativ adresate bănuțului,

internării persoanei în instituție medicală pentru efectuarea expertizei și a altor acțiuni pentru care se cere autorizarea judecătorului de instrucție;

Articolul 197. Alte măsuri procesuale de constrângere

(1) În scopul asigurării ordinii stabilite de prezentul cod privind urmărirea penală, judecarea cauzei și executarea sentinței, organul de urmărire penală, procurorul, judecătorul de instrucție sau instanța, conform competenței, sînt în drept să aplice față de bănuit, învinuit, inculpat alte măsuri procesuale de constrângere, cum ar fi: [...]

3) suspendarea provizorie din funcție;

Articolul 200. Suspendarea provizorie din funcție

(1) Suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată învinuitului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public.

(2) Persoanei suspendate provizoriu din funcție i se întrerupe remunerarea muncii, însă perioada de timp pentru care persoana a fost suspendată provizoriu din funcție în calitate de măsură procesuală de constrângere se ia în calcul în vechimea generală de muncă.

(3) Suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinuitul ori inculpatul, în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărîrea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

V-IV. Alte prevederi relevante - art. 76 liter g) din Codul Muncii al Republicii Moldova

Articolul 76. Suspendarea contractului individual de muncă

în circumstanțe ce nu depind de voința părților

Contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de: [...]

g) trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătorești; [...]

VI. EXPUNEREA CERINTELOR AUTORULUI SESIZĂRII:

Pornind de la cele expuse considerăm că prevederile alineatului (3) art. 200 din Codul de procedură penală și prevederile art. 76 liter g) din Codul Muncii, care nu au o suficientă claritate și previzibilitate, și nu acorda garanții suficiente contra abuzului, precum și articolul 200 din Codul de procedură penală, în parte, și la general, Codul de procedură penală al Republicii Moldova, *în partea ce țin de omisiunea de a reglementa o procedura clară*, nu corespund prevederilor articolelor 4, 20, 23, 39, 43, 46, 47 și 53 din Constituția Republicii Moldova, respectiv în conformitate cu alineatul (1) litera a) articolul 135 din Constituția Republicii Moldova, litera a) alineatul (1) articolul 4 al Legii cu privire la Curtea Constituțională și litera a), alineatul (1) articolul 4 din Codul jurisdicției constituționale;

SOLICITĂM:

1. Primirea spre examinare a prezentei sesizări și includerea ei pe ordinea de zi a Curții Constituționale.

2. Exercițarea controlului constituționalității prevederilor alineatului (3) art. 200 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003 (republicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2013, nr. 248-251, art. 699), și a prevederilor art. 76 liter g) din Codul Muncii al Republicii Moldova nr. 154 din 28.03.2003, publicat la 29.07.2003 în Monitorul Oficial Nr. 159-162, art. nr: 648, care nu au o suficientă claritate și previzibilitate, și nu acorda garanții suficiente contra abuzului, a articolului 200 din Codul de procedură penală, în parte, și la general, a Codului de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003 (republicat în Monitorul

Oficial al Republicii Moldova, 2013, nr. 248-251, art. 699), cu modificările ulterioare, în partea ce țin de omisiunea de a reglementa o procedura clara, de examinare in prima instanta, dupa caz, de catre judecatorul de instructie si in ordine de recurs, precum si durata maximă pentru care poate fi dispusa suspendarea provizorie in functie, ca si masura de constringere, lipsa cadrului legal coerent, previzibil si pertinent, or prevederile legale actuale, nu fac o claritate de procedura, de periodicitate de examinare, fiind lipsa oricare control, cit a priori si a posteriori al temeiniciei, oportunității si proportionalitatii autorizației de suspendare in functie pe un termen neidentificat, imprevizibil si nelimitat, fiind lipsa reglementarile necesare, care sa asigure posibilitatea stabilirii unei dimensiuni de timp si conditii clare, in care o instanta competenta poate dispune suspendarea in functie, in vederea corespunderii prevederilor articolelor 4, 20, 23, 39, 43, 46, 47 și 53 din Constituția Republicii Moldova.

VII. DOCUMENTELE ANEXATE:

Anexă: materialele relevante ale cauzei civile si penale.

VIII. DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

Declarăm pe onoare ca informațiile care figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte și corespund convingerii personale și libertății de exprimare.

Cu profund respect,
AUTORUL SESIZĂRII

Igor Prisăcari

Avocatul

Gheorghe MALIC

ÎNCHEIERE

26 octombrie 2018

m. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)

Avînd în componența sa ca:

Președinte de ședință pe judecătorul - Zinaida Talpalaru

Grefieri: Cristina Păun, Ana Mîrzac, Victoria Sîrbu, Valeria Cubițcaia

Cu participarea: reclamantului, reprezentantului reclamantului, avocatul Gheorghe Malic și reprezentantul pârâtului Silion Stela

A examinat în ședință judiciară publică cererea avocatului Gheorghe Malic în interesele reclamantului Igor Prisăcari cu privire la sesizarea Curții Constituționale și ridicarea excepției de neconstituționalitate a art.200 alin.(3) Cod de Procedură Penală, art.76 lit.g) din Codul Muncii,

și constată:

1.În data de 12 martie 2018, reclamantul Igor Prisăcari a promovat cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu Serviciul Vamal al Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova ce vizează obligarea pârâtului de a asigura drepturile la muncă și la un nivel de trai decent garantate de art.43-47 din Constituția RM, prin examinarea și admiterea cererii prealabile, înaintate în temeiul alin.(2) art.55 al Legii RM nr.158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și emiterea unui act administrativ al persoanei/organului care are competență legală de numire în funcție, prin care să se dispună reîncadrarea în funcția publică, înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea raporturilor de serviciu, în funcția de inspector principal Post Vamal Tudora, Biroul Vamal Centru, suspendat din serviciu conform ordinului Serviciului Vamal nr.210-p din 27.02.2017, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

2.În susținerea cererii de chemare în judecată a indicat că, în procedura Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), se află cauza penală de învinuire a sa și a altor nouă persoane în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.47 alin.(2), (5), art.324 alin.(4) și art.284 alin.(1) Cod Penal.Menționează că după finisarea urmăririi penale, în cadrul cauzei penale, Procuratura Anticorupție, în temeiul art. 199 alin.(1) și art.200 din Codul de Procedură Penală, a înaintat demersul nr.252 din 06 ianuarie 2017, prin care a solicitat suspendarea raporturilor de serviciu ale lui Prisăcari Igor din funcția de inspector principal al Biroului Vamal Bender, din care deja era transferat prin ordinul Serviciului Vamal nr.209-p din 27 februarie 2017.

3.Consemnează că în data de 27.12.2017 prin ordinul nr.210-p, Serviciul Vamal a dispus suspendarea raporturilor de serviciu ale lui Prisăcari Igor din

funcția de inspector principal Post Vamal Tudora, Biroul Vamal Centru, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Precizează totodată că ordinul vizat nu a fost pasibil de a fi contestat în ordinea alin.(3) art.200 CPP, deoarece cauza penală a fost expediată imediat în instanța de judecată pentru examinare în fond, inițial la Judecătoria Căușeni, iar ulterior a fost strămutată la Judecătoria Chișinău unde se află la moment în faza ședinței preliminare.

4.Indică reclamantul că în data de 23.01.2018 a depus o cerere prealabilă la Serviciul Vamal al Ministerului Finanțelor al RM prin care a solicitat asigurarea drepturilor la muncă și la un nivel de trai decent, care să-i asigure sănătate și bunăstare sie și familiei sale, prin examinarea și admiterea cererii prelabile și emiterea unui act prin care să fie dispusă reîncadrarea sa în funcția publică înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea raporturilor de serviciu, adică în funcția de inspector principal Post Vamal Tudora, Biroul Vamal Centru, suspendat din serviciu conform ordinului Serviciului Vamal nr.210-p din 27.02.2017.Însă prin răspunsul din 13.02.2018, Serviciul Vamal al Ministerului Finanțelor al RM a refuzat satisfacerea cererii prelabile, comunicând că relațiile de muncă au fost suspendate în conformitate cu art.76 lit.g) Codul Muncii și art.200 alin.(3) CPP, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

5.În cadrul ședinței de judecată avocatul Gheorghe Malic în interesele reclamantului Igor Prisăcari și reprezentantul său,a înaintat cerere cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, în scopul verificării constituționalității prevederilor art.200 alin.(3) Cod de Procedură Penală și art.76 lit.g) din Codul Muncii.În argumentarea sesizării a indicat în esență că prin suspendarea raporturilor de serviciu de către autoritatea publică pe un termen neidentificat, imprevizibil și nelimitat în temeiul art. 200 alin.(3) Cod de Procedură Penală și art.76 lit.g) din Codul Muncii, se încalcă prevederile art. art.4, 20, 23, 39, 43, 46, 47 și 53 din Constituția Republicii Moldova. Consideră autorii sesizării că legiuitorul a omis reglementarea unei proceduri clare, de examinare în primă instanță și în ordine de recurs a hotărârii administrației, precum și nu a fost stabilită o durată maximă pentru care poate fi dispusă suspendarea provizorie din funcție, ca măsură de constrângere.În drept,se întemeiază cererea pe dispozițiile art.135 alin.(1) lit.a) din Constituția Republicii Moldova, art.4 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la Curtea Constituțională și art.4 alin.(1) lit.a) din Codul jurisdicției constituționale și este susținută de reclamant și reprezentantul său.

6.Reprezentantul Serviciului Vamal a solicitat respingerea integrală a cererii referitoare la sesizarea Curții Constituționale, invocând că suspendarea din funcție a reclamantului a fost dispusă încă din luna februarie a anului 2017. În această perioadă nu a fost depusă vreo cerere în sensul ridicării excepției de neconstituționalitate, iar depunerea unei astfel de cereri

la etapa actuală va duce în mod vădit și neîntemeiat la tergiversarea examinării cauzei.

7. Audiind opinia participanților la proces în raport cu materialele dosarului, instanța conchide că, cererea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate este pasibilă admiterii parțiale pentru considerentele ce urmează. Articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova stipulează că, Curtea Constituțională exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărîrilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărîrilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Potrivit art. 12¹ alin.(1)-(4) Cod de Procedură Civilă, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărîrilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărîrilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională. (2) La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitîndu-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; d) nu există o hotărîre anterioară a Curții Constituționale avînd ca obiect prevederile contestate. (3) Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă pînă la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amîină pledoariile. (4) Dacă nu sînt întrunite cumulativ condițiile specificate la alin.(2), instanța refuză ridicarea excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul cauzei.

8. Cu referire la solicitarea de sesizare a Curții Constituționale privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.200 alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de judecată atestă necesitatea verificării întrunirii condițiilor legale prevăzute în norma sus citată. La caz, este necesar de a preciza că deși anterior a fost ridicată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.200 din Codul de Procedură Penală în dosarul nr.1-1320/17, aflat pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, Curtea Constituțională a emis o Decizie pentru sistarea procesului privind excepția de neconstituționalitate (*suspendarea provizorie din funcție*) (*Sesizarea nr.13g/2018*) nr.21 din 14.03.2018, Curtea constatînd inaplicabilitatea prevederilor contestate la soluționarea cauzei penale menționate. Așadar, instanța de judecată precizează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor

art.200 alin.(3) CPP nu este rezolvată, iar o hotărîre anterioară a Curții Constituționale avînd ca obiect prevederile contestate nu există, Curtea expunându-se exclusiv asupra sistării procesului printr-o decizie.Totodată, instanța reține că pentru a trece testul temeiniciei sesizării Curții Constituționale, este necesar de a fi stabilită și conjunctura aplicabilității prevederilor contestate la soluționarea cauzei.

9.Cu referire la acest aspect, instanța subliniază că obiect al litigiului pendinte este răspunsul Serviciului Vamal al Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova din 13 februarie 2018 prin care reclamantului i-a fost refuzată satisfacerea cererii privind reîncadrarea în funcția publică înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea raporturilor de serviciu, organul vamal făcând referire inclusiv la prevederile art.200 alin.(3) Cod de Procedură Penală, care au stat și la baza emiterii ordinului de suspendare din funcție până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. La caz, instanța apreciază că de prevederile legale a căror control constituțional se solicită depinde soluționarea litigiului cu care a fost sesizată instanța de judecată, acestea fiind pertinente soluționării litigiului principal. În această ordine de idei, verificând chestiunea întrunirii condițiilor necesare la ridicarea excepției de neconstituționalitate prin prisma dispozițiilor art.12¹ alin.(2) Cod de Procedură Civilă, instanța constată lipsa impedimentelor de sesizare a Curții Constituționale privind controlul constituționalității art.200 alin.(3) din Codul de Procedură Penală și va admite cererea reclamantului și a avocatului său în această parte.

10.Examinând cererea înaintată în partea ce ține de ridicarea excepției de neconstituționalitate a art.76 lit. g) din Codul Muncii,se reține că în speță nu sunt întrunite toate condițiile necesare stabilite de Codul de Procedură Civilă în art.12¹, precum și în hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 09.02.2016 pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate. Astfel spus,verificând întrunirea condițiilor necesare pentru acceptarea excepției de neconstituționalitate a art. 76 lit.g) din Codul Muncii, instanța de judecată atestă existența unei hotărâri anterioare a Curții Constituționale, care are ca obiect inclusiv prevederile respective, circumstanță care face imposibilă admiterea sesizării în această parte. În susținerea poziției sale, instanța de judecată face trimitere la Hotărârea privind excepția de neconstituționalitate a articolului 53 lit. c) din Legea nr.158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și articolului 76 lit. g) din Codul Muncii (suspendarea raporturilor de serviciu) (*Sesizarea nr.50g/2015*) nr.6 din 03.03.2016, prin care Curtea a hotărât recunoașterea constituționalității art.76 lit. g) din Codul Muncii RM nr.154-XV din 28 martie 2003.În această ordine de idei, instanța de judecată ajunge la concluzia necesității respingerii cererii de sesizare a Curții Constituționale a Republicii Moldova în partea ce ține de controlul constituționalității art.76 lit. g) din Codul muncii al Republicii Moldova nr.154-XV din 28 martie 2003.

În concluzia celor expuse, potrivit dispozițiilor art.135 alin.(1) lit.a) din Constituția Republicii Moldova, art.12¹, art. art.269-270 Cod de Procedură Civilă al RM,

se dispune:

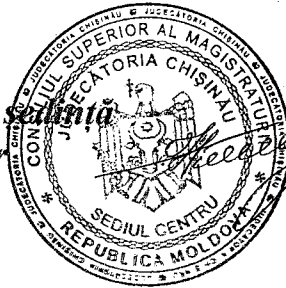
1.A admite parțial cererea înaintată de avocatul Gheorghe Malic în interesele lui Igor Prisăcari privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

2. A sesiza Curtea Constituțională a Republicii Moldova cu privire la controlul constituționalității art.200 alin.(3) Cod de Procedură Penală RM nr. 122-XV din 14.03.2003.

3.Cererea de sesizare a Curții Constituționale a Republicii Moldova în partea ce ține de controlul constituționalității art.76 lit. g) din Codul muncii al Republicii Moldova nr.154-XV din 28 martie 2003 se respinge, ca neîntemeiată.

4.Încheierea nu se supune nici unei căi de atac și nu afectează examinarea în continuare a cauzei.

*Președinte de sala
judecător*

Zinaida Talpalaru